

НИШТА СЕ НЕ ДЕШАВА

Нисам сигуран колико је сати; чак ни које је доба дана. Сат на компјутеру показује: „7:59 AM“, што значи да је негде око 9, можда 9.15. Не знам. Сигуран сам једино у то да се осећам грозно и да данас нећу отићи на посао. Већ неко време имам проблем да заспим, а када се то коначно и деси, онда сањам веома необичне и тешке снове. Немогуће је одморити се уз такве кошмаре. Спавам веома кратко, а буђење је обично праћено страховитом главобољом. Као да ми се проклето камење тумба и ломи по лобањи у току ноћи. Ето, на пример, прекјуче сам сањао како умирем и оно што ме је највише мучило у вези с тим сном није био сам чин умирања, већ то што је мојом смрћу почео сан. Ипак, морам признати, да осећај који сам имао док сам корачао или, боље речено, левитирао по оноземаљским пашњацима збиља је био ослобађајући.

Јуче сам покушао да сан преточим у причу, али још на почетку, када сам видео да ћу имати проблема са насловом, схватио сам да ће се рад изјаловити. И не знам откуд ми уопште идеја да главног лика назовем по првом човеку. Да сам га бар назвао „Петар“, по себи, било би смисленије; ја сам последњи човек. Хах, какво сам ја претенциозно ђубре. Да се не лажемо: ја сам само получовек, а такав је и мој протагониста. Такви су протагонисти свих мојих прича.

Напољу пада киша. Гледам са прозора Трг Краља Александра, где с времена на време пројури по који човек или пас луталица. Чује се преплитање гласова из локала у приземљу моје зграде. Коктел мириса пецива, роштиља, прегажене мачке и кише штипајући ми ноздрве улази дубоко у мој мозак. Волим кишу. Тада изгледа као да град плаче; као да жели да се искупи за своје грехе, те кишницом скида прљавштину са себе. Једино док пада киша, Ниш ми делује искрено. Кад кажем „Ниш“, мислим искључиво на град, нипошто на његове становнике. Становницима ни киша серума истине не би утицала на њихову неискреност. Мора нешто да се промени.

Са ударом грома, дошао је удар на мојим вратима. Стиснувши кваку, у стан сам пустио највећу напаст на универзуму – Мићу Ролетну. Мића је отрчао право до купатила, остављајући за собом по линолеуму ситне локве проклете кише.

– Хајд’ стави кафу, док се ја испишам, ’леба ти – рече промуклим гласом.

– Јеботе, потопићеш ми стан – прогунђах тако тихо да ме није ни чуо.

Кафа, цигарета, ракијица. Одличан ужитак, одвратно друштво. Са Мићине замршене, масне, плаве косе сливале су се салве кишнице, падале преко његових полусклопљених очију (због којих је и добио надимак Ролетна), па су се спуштајући се преко пуначких, у браду зараслих образа утапале негде испод његовог врата. Између два срка, водили смо поприлично шупаљ разговор: шта има ново, нема ништа, како си, је л’ си видео ово, је л’ си видео оно.

– Еј, али стварно је одвратно ово време – рече Мића.

– Шта га знам. Ја волим кишу... – рекох, излагајући му своју теорију о граду који плаче.

– Ма много се ти просераваш. Него, знаш ли шта ми се десило јутрос?

– Јок. Шта?

– Узмем ти новине и 'ладно кренем да читам те-ве програм; а знаш да је Марија однела телевизор кад је одлазила. Јеботе, који сам ја имбецил. Још видим да се даје Танго и Кеш, па се све припремам да га одгледам. Јеботе, имбецил.

Помисао на Мићу како чита новине, својим склопљеним очима за мене је била урнебесно смешна. Ипак, покушавао сам да се не насмејем на глас.

– Чекај, а кеш, је л' однела и то? – упитах.

– Ма, Танго и Кеш.

– Мислио сам на... Није ни важно. Него шта мислиш о новим изборима?

– Знаш да ме политика интересује колико и мушки стриптиз – рече Мића увлачећи дим цигарете, а онда ме упита да ли сам видео шта су црно-бели урадили у суботу.

– Исусе, Мићо, знаш да не пратим спорт. Знамо се још из средње школе и још увек ми постављаш идиотска питања.

Отишао сам до тоалета да испразим бешику размишљајући о томе како треба да се деси нека велика промена. Овако више не може. Ништа се не дешава. Кад сам се вратио из нужника, видео сам да Ролетна разгледа полицу са књигама, прелазећи дебелушкастим прстима преко корица.

– Од кад тебе интересује књижевност? – упитах га.

– Ма где ме интересује, него, размишљао сам да кад будем срећивао стан, узмем и полицу са књигама. Лепо је за око, овако аскетски – рече, извукавши *Сџо Јодина самоће*.

– Мислиш „естетски“ и спусти ту књигу. Хоћеш још једну ракијицу?

– Може, може.

– Него, Мићо, знаш ли колико је сати?

– Јебем ли га, немам сат ни телефон; однела Марија.

– И то? – упитах.

Мића тихо рече: – Јеби га.

– Како си, бре, тако глуп, па то су твоје ствари. Што не узмеш да се бориш за то? Иди код адвоката. Имам ја другара, за два дана ћеш имати своје ствари назад.

– Ма, хоћу – рече Мића Ролетна доносећи чашицу својој дебелој усни, па настави – само да се мало средим. Све сам решио. Има да види она свог бога. Узећу јој и оно што ми припада и оно што ми не припада, нану ли јој нанину!

– И треба – охрабривао сам га, док ми је ум под дејством ракије био као ролерко-стер. Пунећи пикслу и празнећи чашу износио сам теорију о томе како би требало да се окупимо сви ми који смо незадовољни и да узмемо ствар у своје руке. Објашњавао сам му како је битно привлачење пажње, па макар то би било и на најгори могући начин као што је пуцање у друге људе – све у име промене. Мића ме није слушао, само је понављао „нану ли јој нанину“, а онда се трже, устаде са фотеле и рече веома гласно:

– И треба да се мења! Још вечерас ћу јој показати од ког дрвета се деље Пинокио.

– И ја сам за промену! – ускликнух и пођох по пиштољ. – Обарамо владу вечерас.

– Обарамо курву вечерас! – рече Мића.

Док сам чистио хладну цев пиштоља, упитао сам Мићу да ли је гледао на вестима како се група Срба одлучила да напусти град и насели напуштено село, где су основали независну државу.

– Знаш да немам телевизор, Петре.

– Добро, бре, читаш новине онда.

– Читам само те-ве програм.

Стојећи наздрависмо, решени да хрлимо путем промена. План је био да одемо по његов телевизор и сат, а затим и по моју правду.

– А, да попијемо још по једну? – упита Мића,

Сложих се са њим, седосмо, припалисмо цигарету и довршисмо флашу. Сат на екрану је показаивао „3:59 АМ“, што значи да је било негде око 5, пола 6. У то време смо заспали. Ништа се није десило.